

Lorraine Heath

A herceg megszelídítése

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *When the Duke Was Wicked*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-615-108-040-5

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE

HEATH

A HERCEG
MEGSZELÍDÍTÉSE

☞ KAPÓS AGGLEGÉNYEK ☞

VINTON

*A mi drága Hercegnőnk emlékére, aki azután került
a családukhöz, miután túlélte a Katrinát.
Az idegenekkel is barátságos volt,
sohasem ugatott meg senkit, és megtanított minket arra,
hogy a kutyák is tudnak mosolyogni.*

Előhang

Részlet Lovingdon herceg naplójából:

1872. február 2-án, én, Henry Sidney Stanford, Lovingdon hetedik hercege, Asleigh márkija, Wyndmere grófja, meghaltam, habár ezt rajtam kívül senki sem vette észre.

Lélegeztem, járkáltam, néha beszéltem, ritkán mosolyogtam, és sohasem nevettem.

Mert azon a borzalmas reggelen kitépték a szívemet és a lelkemet. A feleségemet és az egyetlen kislányomat elvitte a tífusz, és velük együtt én is meghaltam.

De idővel újjászülettem, habár a saját anyám is alig ismert rám.

Egész életemben igyekeztem helyesen cselekedni. Kerültem a játékbarlangokat, és nem ittam le magam. Tizenkilenc évesen szerelmes lettem, huszonegy évesen megnősültem, és csak az esküvő után háltam együtt a feleségemmel, mert ezt diktálta a becsület. A nászéjszakán mind a ketten szüzek voltunk.

Tiszta erkölcsű maradtam, és mindent elkövettem azért, hogy jó és tisztességes ember legyek.

Abban a hitben nőttem fel, hogy mindenki azt kapja, amit megérdemel, de a sors ellenem fordult, mert elvette tőlem azt, ami mindennél fontosabb a számomra, és nem értettem, miért bánik velem ilyen kegyetlenül.

Éppen ezért úgy döntöttem, hogy a pokolba az egésszel! Átadom magam azoknak az élvezeteknek, amelyekről fiatalkoromban lemondtam. Kártyázni és inni fogok, és rengeteg szeretőm lesz.

De az összetört szívem mélyén tudtam, hogy soha többé nem fogok szeretni, miközben kizárólag az élvezeteknek hódolok...

1. fejezet

London, 1874

Lovingdon hercege egy nő combjai között érezte magát a legjobban, miközben egymás testét simogatták, hangosan ziháltak, és halkán sóhajtoztak.

Hirtelen csendes kopogtatás hallatszott.

Mind a ketten mozdulatlanra dermedtek.

– Mi történt? – suttogta a nő.

Lovingdon megrázta a fejét, belenézett a hölgy barna szemébe, és elsimított az arcából egy fekete hajtincset.

– Ne is törődj vele! Ez az öreg ház néha furcsa zajokat ad ki.

Csókolgatni kezdte a nő nyakát, bársonyos, forró bőrét...

Megint kopogtatás hallatszott, ezúttal már erőteljesebben.

A pokolba!

– Bocsáss meg egy pillanatra!

Lovingdon kigördült a hatalmas ágyból, végigment a perzsaszőnyegen, és közben alig tudott uralkodni magán. Az inasa és az összes szolgálója tudta, hogy nem zavarhatják, amikor egy nő társaságában van.

Megfogta a kilincset, és eltolta a reteszt.

– Nagyon remélem, hogy ég a ház, különben... – kitárta az ajtót – ...nem állok jól magamért!

Az ajtóban álló nőnek elkerekedett a szeme, lepillantott Lovingdon férfiaságára, azután belenézett a szemébe.

– Jézusom, Grace! Mit keresel itt?

Mielőtt a nő válaszolhatott volna, Lovingdon becsapta az ajtót, felkapta a földről a nadrágját, és gyorsan belebújt.

– A másik szeretőd? – kérdezte a fekete hajú, dús keblű hölgy.

Lovingdon felkapta az ingét a fotel karfájáról.

– Nem, ő még gyerek!

Legalábbis az volt, amikor Lovingdon utoljára látta. De vajon mit keres itt éjnek évadján? Talán elment az esze?!

Miután felvette az ingét, és begombolta a nadrágját, felhúzta a csizmáját, habár azok után, hogy meztelenül nyitotta ki az ajtót, ennek már nem volt túl nagy jelentősége. Abban bízott, hogy Grace nem vesztette el a hidegvérét. Világéletében merész lány volt, de ezúttal elvetette a sulykot.

A férfi felpattant, odament az ágyhoz, és adott egy csókot a szeretője homlokára.

– Gyorsan megszabadulok tőle.

Rákacsintott a nőre, megint átvágott a szobán, higgadtan kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra.

Grace arca olyan vörös volt, mint a csodás haja, és ha megmaradtak volna a gyerekkori szeplői, most akkor sem látszottak volna.

– Sajnálom, hogy felébresztettelek.

Lovingdon vágott egy grimaszt, de emlékeztette magát, hogy Grace csak egy ártatlan, tizenkilenc éves lány. Olyan úriemberek között nőtt fel, akik előszeretettel rúgtak ki a hámból, de őt igyekeztek megkímélni ettől, ezért meggyőződése volt, hogy alaptalanul pletykálnak róluk.

– Elmúlt éjfél, Grace, és egy agglegény házában vagy. Hogy jutott ilyesmi az eszedbe?

– Bajban vagyok, Lovingdon, és a segítségedre van szükségem.

A férfi legszívesebben közölte volna vele, hogy valaki mástól kérjen segítséget, de amikor belenézett a lány hatalmas, kék szemébe, megadóan felsóhajtott, és azt javasolta, hogy menjenek be a könyvtárba. Grace már gyerekkorukban is zavarba hozta a tekintetével, mert úgy nézett rá, mintha ő valami hős lovag lett volna, aki képes megölni egy sárkányt is.

Nos, talán ha az a sárkány akkora lett volna, mint Grace rossz természetű macskája, amit egy fa tetejéről kellett lehoznia... De Lovingdon már régen megtanulta, hogy ő nem egy nemes lelkű lovag.

Miután beléptek a dohos szagú könyvtárba, a férfi odament az asztalhoz, amelyen likőrösüvegek sorakoztak, és kitöltött egy whiskyt meg egy konyakot. Abban reménykedett, hogy mire megfordul, Grace már nem lesz ott, de a lány meredten bámulta, mintha keresett volna valamit. Lovingdon hirtelen azt kívánta, bárcsak több időt szánt volna az öltözködésre, mert Grace egy rózsaszínű bársonnyal díszített fehér báli ruhát viselt, ő viszont ingben és nadrágban volt.

Születése óta ismerte Grace-t, ezért tudta, hogy ritkán szorul segítségre, és még ritkábban kér segítséget másoktól. Tizenegy éves korában egy egész délutánt a fa tetején töltött, mert túlságosan makacs volt ahhoz, hogy segítségért kiáltozzon, és inkább egyedül akart lemászni. Amikor besötétedett, Lovingdon végül felmászott érte, pedig már húszéves volt, vagyis túlságosan öreg ahhoz, hogy fára másszon. És utána még azt a rossz természetű macskát is le kellett hoznia, ami úgy összekarmolta, hogy a csuklóján még mindig látszottak a hegek.

Ha Grace most úgy döntött, hogy segítséget kér tőle, akkor valóban nagy bajban lehet.

Amikor a hivatlan vendég felé nyújtotta a konyakot, a fiatal nő habozás nélkül rákulcsolta a pohárra fehér kesztyűbe bújtatott, karcsú ujjait, és hálásan elmosolyodott. Illetlenségnek számított, ha egy hölgy egy agglegény házában tartózkodott, főleg ilyen kései órán, de az ő kapcsolatuk nem volt szokványos. A családjaik jó barátságban voltak, ezért együtt nőttek fel, és Lovingdon úgy vigyázott Grace-re, mintha a húga lett volna. Ha Grace most valóban bajba került, akkor a szülei – Greystone hercege és hercegnéje – meg fogják ölni Lovingdont, ha nem segít neki.

A férfi a kandalló előtt álló vörös fotelek felé intett, és Grace leült az egyikre, majd a tűztérben pislákoló parázsra meredt. A természetét nehezen lehetett volna meghatározni, de sohasem érte be szokványos dolgokkal. Ezúttal is kétféle parfüm illata áradt belőle: rózsa és levendula. És ha hinni lehet a játékbárlangokban keringő pletykáknak, férfiakból sem érte be eggyel.

Lovingdon leült a másik fotelbe, és miközben belekortyolt a whiskybe, alaposan szemügyre vette a lányt. Tudta, hogy tizenkilenc éves, vagyis kilenc évvel fiatalabb nála, mégis, csak most döbbsent rá, hogy felnőtt lett. Vajon hová tűnt az a vékony, szeplős kislány, aki jobban élvezte a fára mászást, mint a bálakat, és jobban szeretett lovagolni a zöldellő dombok között, mint táncórákat venni?

A férfi észrevette ugyan, hogy Grace felnőtt, de ez ugyanolyan természetes volt számára, mint az évszakok változása, anélkül hogy megcsodált volna minden egyes lehulló falevelet vagy zsenge bimbót. Grace karcsú volt, ezért nem tűntek kifejezetten nőiesnek a vonalai. A ruhája szabadon hagyta ugyan a nyakát, de a szabása cseppet sem hangsúlyozta ki a mellét. A férfit meglepte, hogy ilyen visszafogottan öltözködik, de ez még titokzatosabbá tette.

Ezenkívül azt beszélték róla, hogy bátor. Esténként is ellátogatott a szülei által épített árvaházakba, és habár mindig volt mellette egy gardedám, ügyesen le tudta rázni.

És ezek szerint ma este is sikerrel járt...

Lovingdon megköszöri a torkát.

– Nos, miféle bajba kerültél? – tette fel neki a kérdést.

– Nem vettél részt Ainsley-ék bálján – felelte csalódottan Grace.

Lovingdon megpróbálta felidézni, hogy vajon mikor vezették be a Társaságba a lányt. Igazság szerint került a bálakat, mert sokkal kellemesebb elfoglaltságokat talált magának.

– Talán az egyik úriember a becsületedbe gázolt? Előkeressem a pisztolyomat?

A lány elmosolyodott.

– Nem, de örömmel hallom, hogy kiállnál értem.

Lovingdon mindig kiállt Grace-ért, amikor gyerekek voltak, de mostanában nem vágyott rá, hogy egy hölgy bajnoka legyen. Arra a nőre vágyott, aki a hálószobájában várta.

– Nem jellemző rád, hogy kerülgeted a forró kását, Grace – jegyezte meg bosszúsan. – Árudd el végre, hogy miért vagy itt!

A lány felemelte a kezét, és meglóbálta a csuklóján lógó táncrendet.

– Egész este táncoltam, és valószínűnek tartom, hogy holnap reggel több tucatnyi csokor fog várni a szalonban.

– Népszerű vagy.

Grace megrázta a fejét.

– Nem erről van szó. Te is tudod, hogy gazdaggá fogom tenni azt a férfit, aki feleségül vesz. Nem én vagyok népszerű, hanem a hozományom.

– Ne beszélj ostobaságokat! Sokat tudsz adni egy férfinak. Bájos vagy, és kellemes a modorod. Le merném fogadni, hogy még ebben a szezonban el fog jegyezni valaki.

A lány felállt, és odament a kandallóhoz. Olyan magas volt, hogy az álláig ért volna a száznyolcvan centi magas Lovingdonnak. Karcsú nyakán igazgyöngyök csillogtak, vörös haja kontyba volt tűzve, de néhány hajtincs rásimult a vállára, és keretbe foglalta ovális arcát. Valószínűleg tánc közben szabadultak ki a gondosan elkészített frizurájából.

– De vajon szeretni fognak-e engem, Lovingdon? Te ismered a szerelmet, mert már átélted. De én miről fogom felismerni?

A férfi egy hajtásra megitta a whiskyjét, mert ez a téma kellemetlen és fájdalmas volt számára.

– Arról, hogy megismerkedsz majd egy férfival, és képtelen leszel nélküle élni.

Grace megfordult, és belenézett a szemébe.

– Én tudni fogom, hogy szeretem azt a férfit. De honnan fogom tudni, hogy ő szeret-e engem? Az egyik kedves barátnőm, Lady Bertram halálosan szerelmes volt a férjébe, de a férjének lett egy szeretője, és összetörte a szívét. A férjének csak a hozománya kellett. Lady Sybil Fitzsimmons férje pedig mostanában elviselhetetlen, és a nyilvánosság előtt megszégyeníti, kioktatja. Sok férfi verseng a kegyeimért, de miből tudom megállapítani, hogy szeretnek-e engem? Csak egyszer akarok férjhez menni, és rengeteg hozományvadász leselkedik rám. Helyesen akarok dönteni.

– Akkor a szívedre kell hallgatnod.

– Hát nem érted? Ha szerelemről van szó, akkor a nők nem hallgathatnak a szívükre. Ez teljesen nyilvánvaló. A szívüket be lehet csapni egy verssel, egy kis csokoládéval vagy egy csokor virággal. Egy hölgynek szüksége van egy objektív személyre, aki segít neki abban, hogy felismerje a csalókat, vagyis hogy elválassza az ocsút a búzától. Olyan emberre van szüksége, mint te.

– Én már nem értek a szerelemhez, és nem is akarok újra belekeveredni, még érintőlegesen sem.

– Ezért élsz ilyen kicsapongó életet?

– Mit tudsz te erről? – kérdezte Lovingdon, és résnyire húzta a szemét.

Grace végighúzta az ujját a kandallópárkányon.

– Hozzám is eljutnak a pletykák, és tudom, hogy nem voltál egyedül, amikor bekopogtattam a hálószobádba. Az a nő a szeretőd?

– Annak van szeretője, aki állandóságra vágyik, és az állandóság engem nem érdekel.

– Akkor egy prostituált?

– Ez meglehetősen pimasz kérdés.

– Én nem török pálcát fölötted.

– Igazán?

Grace megrázta a fejét, és a tekintetéből szomorúság áradt.

– Igazán. Megértem, hogy dühös vagy a sorsra azért, mert ellopta tőled...

– Nem akarok erről beszélni, Grace! – vágott a nő szavába Lovingdon. – Nem akarok a sorsról beszélni, sem Juliette-ről, sem a szerelemről. Úgy élek, ahogy nekem tetszik. Elégedett vagyok, és senkinek sem tartozom magyarázattal. Azt javaslom, hogy a szüleidtől kérj tanácsot. Régóta kitartanak egymás mellett, jóban-rosszban.

Grace megvetően felhorkant.

– Velük nem beszélhetek ezekről a dolgokról. Valószínűleg alaposan helybenhagynák azokat, akik kéretlenül csapják nekem a szelet, és azt tanácsolják, hogy ahhoz a férfihoz menjek hozzá, aki boldoggá tesz.

– Ez elég jó tanács.

– Miért nem figyelsz oda arra, amit mondok? Lehet, hogy az esküvő előtt boldoggá tesz, de ez

még nem jelenti azt, hogy utána is így lesz. Ha nem akarod megosztani velem, amit a szerelemről tudsz, akkor legalább használd fel a közelmúltban szerzett tapasztalataidat! A gazemberek felismerik egymást. Szükségem van rád, Lovingdon!

Szükségem van rád. Juliette-nek is szüksége volt rá, de ő kudarcot vallott.

– Kérlek, Lovingdon!

A férfi megadóan felsóhajtott, és kinyújtotta a kezét, de Grace értetlenül meredt rá.

– Add ide a táncrendedet! Segítek kiválogatni a gazembereket, aztán elmehetsz.

– De egy név alapján hogy tudod megállapítani, hogy az illető mit érez irántam? – tiltakozott a lány.

– Ki tudom válogatni azokat, akikkel nem érdemes foglalkoznod a rossz természetük vagy szokásaik miatt.

– Ha erre lett volna szükségem, akkor Drake-hez fordultam volna segítségért. Ő ismeri a legjobban azokat, akikkel nem érdemes foglalkozni.

Drake Darling utcagyerek volt, aki tolvajlásból élt, de Grace családja a szárnyai alá vette, és jelenleg a Szélhámosok Klubja nevű játékbarlangot vezette, ahová úriemberek jártak. Ő valóban sok gazembert ismert, de tudott titkot tartani.

– Ennél többre van szükségem – folytatta Grace. – Azt akarom, hogy megfigyeld őket, és véleményt mondj róluk. – Letérdelt a férfi elé, és a tekintetéből kétségbeesés áradt. – Vegyél részt Claybourne-ék bálján! Az lesz a következő fontos esemény. Maradj észrevétlen, állj be a páfrányok mögé, utána pedig számolj be nekem az észrevételeidről! Mondd meg, hogy ki az, aki valóban érdeklődik irántam!

Lovingdon leizzadt attól a gondolattól, hogy részt kell vennie egy örömteli eseményen, ami az elvesztett boldogságra emlékezteti.

– Hallgass a szívedre, Grace! Nem fog félrevezetni. Megsúgja majd neked, hogy ki az igazi.

A lány csalódottan lebiggyesztette az ajkát.

– Nem tudok megbízni a szívemben, mert egyszer már félrevezetett.

Lovingdonnak görcsbe rándult a gyomra a gondolattól, hogy Grace-nek fájdalmat okozott egy férfi. Valószínűleg ezért nem bízik meg az ösztöneiben.

A nő felállt, és belebámult a kandallóba.

– Amikor fiatalabb voltam, szenvedélyesen beleszerettem valakibe, és azt hittem, hogy ő is szeret engem, de egy másik nőt vett feleségül – mondta halkán.

– Ki volt az? – bukott ki önkéntelenül a kérdés Lovingdonból, de felemelte a kezét. – Nem, nem akarom tudni. Nem tartozik rám.

Grace szomorúan elmosolyodott.

– Ne aggódj, nem fogom elárulni a nevét. Ostobának tartanál, ha megtudnád.

– Lehet, hogy másik nőt vett feleségül, de ez még nem jelenti, hogy nem szeretted téged. Több oka is lehet annak, hogy egy férfi házasságot köt.

– Ezt én is tudom, és pontosan ezért vagyok itt. Hát nem veszed észre, hogy azzal érvelsz, amivel én? Hogyan tudom eldönteni, hogy engem szeret-e az, aki feleségül kér, vagy valaki mást? Ha megint odaadom valakinek a szívemet, aki nem becsüli meg, akkor annyira kétségbe fogok esni, hogy belepusztulok.

– Talán az lenne a legjobb, ha messziről elkerülnéd a szerelmet, kicsi Rózsaszál.

A lány visszaült a fotelbe.

– Komolyan beszélsz? Nem gondolod, hogy jobb megtalálni valaki mellett a boldogságot, még akkor is, ha a sors közbeszól?

Lovingdon előtt hirtelen felrémlt Juliette alakja. Hallotta a nevetését, érezte az érintését, a szája ízét és a teste melegét. Régóta nem gondolt rá így, és majdnem kétrét görnyedt a fájdalomtól.

– Arra vágyom, amiben neked volt részed – folytatta Grace. – Az tökéletes volt, nem igaz?

– Senkit sem fogok úgy szeretni, ahogy őt szerettem.

– És milyen érzés úgy szeretni? – kérdezte némi hallgatás után Grace.

Vajon ezt hogyan lehet szavakba önteni?

– Együtt nevettek és sírtok, közös titkaitok vannak, szavak nélkül kommunikáltok, és kitaláljátok egymás gondolatait. Mámorító érzés. De ennek ára van, Grace. Belepusztulsz abba, ha elveszíted, és nem marad belőled más, csak egy üres porhüvely.

– Nem tudsz lebeszélni arról, hogy erre vágyjak, még ha csak egy pillanatig tart is. Biztosra veszem, hogy az a legcsodálatosabb érzés, ha szeretünk valakit, és szemernyi kétségünk sincs afelől, hogy ő is szeret minket. És pontosan ez problémám. Nem érem be azzal, ha szeretek, mert azt akarom, hogy viszonzják az érzéseimet. Különben mi értelme az egésznek? Segítesz nekem abban, hogy megtaláljam az igaz szerelmet? Szerintem megtisztelnéd Juliette emlékét, ha segítenél valakinek abban, hogy megismerhesse, ami köztetek volt.

A férfi megrázta a fejét. Ő elvesztette, ami köztük volt, és nem akarta, hogy Grace is átélje ezt a fájdalmat.

– Sajnos nem segíthetek, Grace, és egyikünk sem járna jól, ha tennénk egy próbát. El kellene indulnod, mielőtt az apád kideríti, hol vagy, és rákényszerít engem arra, hogy feleségül vegyelek. Akkor biztosan nem fogod megtalálni, amit keresel.

– Az apám megbízik benned. Tudja, hogy nem használnád ki a helyzetet.

– Lehet, hogy így van, de ha meglát valaki, búcsút mondhatsz a jó hírednek.

– Hiába fenyegetőzöl, Lovingdon. Nem fogok hozzámenni egy olyan férfihoz, aki nem szeret.

– Attól tartok, nem lenne más választásod.

– Mindenkinek van választása. – Grace felállt. – Remélem, találkozunk Claybourne-ék bálján!

Lovingdon nem kísértc ki a nőt, hanem belebámult a kandallóba, és megállapította, hogy már a parázs is kialudt. Grace valami olyasmit kért tőle, ami egyenlő a lehetetlennel, csakúgy, mint annak idején Juliette.

Ne hagyd, hogy meghaljunk!

Nem fogom hagyni.

De aztán mindketten meghaltak.

2. fejezet

Miközben a kocsi zörögve végiggurult a macskaköveken, Lady Grace Marby előtt újra és újra felrémlt a hálószoba ajtajában álló meztelen Lovingdon látványa, pedig nem lett volna szabad erre gondolnia. A férfi ágyában fekvő nőt is látta, mégis úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre.

Az eset miatt illetlen kérdések merültek fel benne, és sejtelve sem volt, hogy kihez kellene fordulnia a válaszokért.

Lovingdon hercege nem hasonlított azokra a szobrokra, amelyeket a kiállításokon vagy a múzeumokban látott, még Michelangelo *Dávid* című szobrára sem. Sokkal szebb volt náluk. Grace alig tudta levenni róla a szemét, de erőt vett magán, mert nem akarta, hogy a férfi észrevegye, hogy legszívesebben megérintené széles vállát, lapos hasát és a... férfiasságát. Egyszerűen elállt tőle a lélegzete, úgyhogy gyorsan nekinyomta a homlokát a kocsi hideg ablakának, hogy lehűtse magát.

Lovingdon házát nem zárták be éjszakára, ami valószínűleg azt jelentette, hogy az a nő nem marad sokáig, és Grace furcsa módon megkönnyebbült ettől a gondolattól.

Hétéves volt, amikor beleszeretett Lovingdonba. Ez akkoriban csak gyerekes ábránd volt, de az évek során egyre jobban megerősödött a szívében az érzés.

Akkortájt köszöntött be a tavasz, és az anyja meghívta a barátait a Mabry-birtokra, amely generációk óta a férje családjának tulajdonában volt. Néhány fiú kigúnyolta Grace-t a vörös haja miatt. Azt mondták, úgy néz ki, mint egy répa. Grace végül elbújt az istállóban, bekuporodott az egyik sarokba, és ott zokogott, amikor Lovingdon rátalált. A herceg akkoriban már tizenhat éves fiatalember volt. Gyengéden letörölgette Grace arcáról a könnyeket, és a lány szíve hevesen megdobbant. Abban a pillanatban bármit megtett volna Lovingdonért, és azt sem bánta volna, ha ő is kigúnyolja, mert az ő szájából bóknak hangzott volna.

– Most még csak egy bimbó vagy – mondta gúnyolódás helyett Lovingdon. – A bimbókat senki sem értékeli, de hamarosan kibontod a szirmaidat, és olyan szép leszel, mint egy vörös rózsza. Akkor majd irigykedni fognak rád a hölgyek. Hagyd abba a sírást, kicsi Rózsaszál, és gyere velem! Egy napon bosszút állhatsz ezeken a fiúkon, és élvezni fogod.

Attól kezdve Rózsaszálnak szólította Grace-t, de miután megnősült, megfeledkezett róla. Grace a szíve mélyén tudta, hogy ennek így kell lennie, mert a férfi iránt táplált érzései gyerekesek voltak, mégis fájt neki a visszautasítás.

De a férfi ma éjjel megint Rózsaszálnak szólította, és Grace-nek újra hevesen megdobbant a szíve. Rettenetesen bosszantotta a dolog, mert Lovingdon csalódást okozott neki. Úgy szerette őt, mintha a barátja vagy a húga lett volna, és nem tekintett rá nőként.

Ugyanakkor rendelkezett azzal a tudással, ami a boldogság záloga volt. Ismerte a szerelmet és a férfiak természetét, ezért Grace-nek szüksége volt a segítségére. De a férfi nemet mondott, és nem mutatott hajlandóságot arra, hogy lemondjon a bűnös élvezetekről a kedvéért, ami egyértelműen arra utalt, hogy a jelleme némi kívánnivalót hagy maga után.

Milyen ostoba volt, hogy éveken keresztül felnézett rá! De nem vállalhatta a kockázatot, hogy megint ekkorát tévedjen, mert az a férfi, akibe legközelebb bele fog szeretni, egy életen át mellette lesz. Egy jószívű, becsületes férfira vágyott, akit hősként tisztelhet, függetlenül attól, hogy nem volt szüksége hősökre.

Másnap reggel, amikor Grace lement reggelizni, elégedetten állapította meg, hogy a társalgó tele van virágcsokrokkal. Cseppet sem lett izgatott a látványtól, mert gyakorlatias nő volt, és ezt valószínűleg az anyjának köszönhette.

Mindenki tudta, hogy Frannie Mabry, Greystone hercegnéje a szegénynegyedben nőtt fel, és egy utcagyerekekből álló bandának a tagja lett, ezért megtanult lopni, csalni és hazudni. Grace mindig ámulatosan hallgatta az anyja történeteit, és felnőtként rettenetesen tisztelte őt. Azt is neki

köszönhette, hogy makacsul hitt a szerelemben, mert az anyja a származása ellenére rabul ejtette egy herceg szívét.

A szülei imádták, tisztelték és támogatták egymást, és ő is ilyen szerelemre vágyott. Frannie éveken keresztül vezette a Szélhámosok Klubjának könyvelését, sőt bevásárolta magát a vállalkozásba, és a férje is büszke volt arra, hogy független és sikeres. Közösen fáradoztak azon, hogy jobb körülményeket teremtsenek az árvaházakban, és megosztottak egymással a sikerekben és a kudarcokban. De semmi sem tántoríthatta el őket a kitűzött céltől. Grace meg volt győződve arról, hogy azért lettek sikeresek és boldogok, mert a kapcsolatuk a szeretetre épült.

De ők sajnos nem segíthettek neki abban, hogy megtalálja azt a férfit, aki valóban szereti, mert úgy gondolták, hogy senki sem méltó hozzá.

– Úgy látom, ezúttal is rengeteg virágot kaptunk – jegyezte meg Grace apja, Charles, amikor belépett az étkezőbe, azután odament a tálalóhoz, hogy kiszolgálja magát az ingyencsészekből, amelyeket a szakácsnő készített.

Grace csak mostanában tudta meg, hogy az apja egyre rosszabbul lát. Az is kiderült, hogy Charles már évek óta küzd ezzel a problémával, de igyekezett eltitkolni a gyerekei elől. Egyre többször karolt bele a feleségébe, óvatosabbak lettek a lépései, és gyakrabban hunyorgott, de ez sem mentette meg attól, hogy fokozatosan elsötétüljön előtte a világ.

Grace férjhez akart menni, mielőtt az apja teljesen megvakul. Talán ostobaság, de boldognak akarta őt látni.

– Szerinted közhírré kellene tennem, hogy sokkal jobban örülnék annak, ha az udvarlóm az árvaháznak adományozná a pénzt, amit virágokra költ? – kérdezte Grace, és bekapott egy falat lágytojást.

A szülei három árvaházat építettek, valamint egy átmeneti szállást azoknak a nőknek, akik házasságon kívül estek teherbe. Grace tisztában volt azzal, hogy nem mindenki olyan szerencsés, mint ő, és arra nevelték, kötelessége, hogy segítsen másokon. Egy olyan férfira vágyott, aki ugyanígy gondolkodik, ahelyett hogy elveri a hozományát. Ez nem olyan nagy kérés, igaz?

– A virágkereskedőknek is meg kell élniük valamiből – jegyezte meg Charles.

– Ebben igazad van, csak hogy a virágok idővel elhervadnak.

– Akkor gyönyörködjünk bennük, ameddig csak lehet!

Grace-nek görcsbe rándult a gyomra a gondolattól, hogy az apja hamarosan nem fogja látni a virágok színét, és csak az illatukat fogja érezni.

– A lányok többsége el lenne bűvölve attól, hogy egy férfi virágokkal mutatja ki az érdeklődését – mondta Charles.

– Igen, de én nem vagyok olyan, mint a lányok többsége.

Az apja elmosolyodott.

– Azt hiszem, erre hamarosan az úriemberek is rá fognak jönni. És milyen volt a bál? Elnyerte valaki a tetszésedet?

Grace szülei egyre ritkábban jelentek meg a társasági eseményeken, mert Charles képtelen volt elviselni a tömeget. Túlságosan büszke volt ahhoz, hogy állandóan beleütközzön valakibe azért, mert rosszul lát.

– Több úriemberrel is beszédbe elegyedtem. Lord Somerdale most a méhekkal foglalkozik, és részletesen beszámolt nekem a beporzás menetéről.

– Az elég unalmas lehetett.

Grace elnevette magát.

– Valóban az volt. Lord Amber csontjai nyikorogni kezdenek, amikor hidegre fordul az idő, és mivel északon lakik, állandóan a csontjai nyikorgását hallgatnám. Nem túl kellemes gondolat.

Charles meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Amber ötödik lordjáról beszélsz?

– Sajnos nem. A negyedikről.

– Azt hittem, pár évvel ezelőtt meghalt.

– Még nem egészen. – Az illető ősz hajú férfi volt, csak egy tölcser segítségével hallott, és nem

táncolt, hanem inkább totyogott. – Nincs szüksége örökösre. Szerintem csak magányos.

– Nos, őt kihúzzhatod a listádról. Azért kapsz olyan tisztességes hozományt, hogy válogathass.

– Attól tartok, hogy a hozomány miatt túl nagy lett az érdeklődés. Nem tudom, hogy fogom megkülönböztetni a komoly érdeklődőket a komolytalanoktól.

– Hallgass a szívedre!

Grace felsóhajtott, miközben vajat kent a pirítósra.

– Igen, Lovingdon is ezt mondta.

Charles belekortyolt a teába.

– Mikor találkoztál vele?

Grace vállat vont.

– Nem olyan régen.

– Esetleg tegnap éjjel? – A lány mozdulatlaná dermedt, és elakadt a lélegzete, miközben az apja folytatta: – A szobalányod fél tizenkettőkor jött haza, és hiába keresett téged.

Grace-nek tudnia kellett volna, az apja észre fogja venni, hogy nem ért haza időben. Valójában azon csodálkozott, hogy Charles nem várta az előtérben, amikor belépett. Ugyanakkor az apja hozzá volt szokva ahhoz is, hogy az árvaházakban tölti az estéket.

– Egy ifjú hölgynek nem illik egy agglegény házában tartózkodnia ilyen kései órán, Grace.

– Még nem volt olyan későn. Csak éjfélre járt. Lovingdon sajnós nem tudott segíteni, ezért nem maradtam sokáig.

– Nem ez a lényeg.

– Te is tudod, hogy Lovingdon nem használná ki a helyzetet. Úgy szeret engem, mintha a húga lennék. – Grace vágott egy grimaszt.

– Te pedig azt szeretnéd, hogy a nőt lássa benned – állapította meg az apja.

– Beismerem, hogy gyerekkoromban bele voltam bolondulva, de most inkább feldühít. Nem jelenik meg a társasági eseményeken, és mindenki a bűnös szokásairól pletykál. Ezzel rossz példát mutat, és csalódtam benne. Azt reméltem, hogy ha meglát estélyi ruhában, akkor észre fogja venni végre, hogy felnőttem.

Charles rátette a kezét a lánya kezére.

– Szerintem mindenki észrevette, hogy már nem vagy gyerek. Gyönyörű nő lett belőled, és megérdemelsz egy olyan férfit, aki szeret és megbecsül. Attól tartok, hogy Lovingdon már egyikre sem képes.

– Én is azt hiszem. Az anyjának meg fog szakadni a szíve.

– Olivia tud vigyázni magára, azt pedig nem fogom megengedni, hogy fájdalmat okozzon neked. – Charles elengedte a lánya kezét, és folytatta az evést. – De ha nem vetsz véget az éjszakai kalandozásaidnak, be foglak zárni a szobádba.

Grace hamiskásan elmosolyodott.

– Tudom, hogy sohasem tennél ilyet.

– Bármit megteszek azért, hogy ne essen bajod, és boldog legyél.

– Nos, ma boldog vagyok – közölte vele a lány, azután felállt, és adott egy csókot az apja arcára.

– Szeretlek, papa.

– Rád fog találni a szerelem, kicsikém, éppen akkor, amikor a legkevésbé számítasz rá, és nem olyan lesz, mint amilyennek képzeled.

– Veled is így történt?

– Nagyjából.

Grace megszorította az apja kezét.

– De mikor kellene beszámolnom neki a... helyzetemről?

Charles szomorúan felsóhajtott.

– Azt bízd csak rám! Majd én elintézem, ha megkéri a kezéd.

– Hálás vagyok az ajánlatodért, de szerintem tőlem kell megtudnia. Már az is megfordult a fejemben, hogy feladok egy hirdetést azzal a szöveggel: „Vigyázzatok! Lady Grace Marbynak hatalmas hozománya van, de nem tökéletes.”